

FRANTIŠEK NOVOTNÝ

# KŘIŽNÍK THOR



80°

60°

40°

20°

0°

POUTNÍK

**František Novotný**

**KŘIŽNÍK  
THOR**

Nová vlna & Poutník  
2013

Copyright © František Novotný, 2012, 2013

Illustrations © Martin Zhouf, 2012, 2013

Copyright © Nová vlna, Praha, 2013

ISBN 978-80-85845-34-1

**„Věnováno kapitánu Horatiu Hornblowerovi z britského Královského námořnictva, který na stránkách námořních románů C. S. Forestera vplul pod plnými plachtami do mého klubovství, aby se mi stal doživotním průvodcem, a to nejen po napoleonských válkách.“**

**Autor**

## Poděkování:

Kromě nakladatelství zastoupeného Egonem Čiernym, jenž příliš neprotestoval, když místo 350stránkového románu dostal 680stránkový špalek, patří mé díky především Zdeňkovi Rampasovi, který odstranil nejhrubší chyby, Vladovi Ríšovi, jenž mě upozornil na několik nelogičností a nejasných míst, a v neposlední řadě Zdeňce „Sanče“ Fülleové, bez jejíž pomoci bych si nevěděl rady s čínštinou, ani nepřišel na hříčku s dvojitým výrazem pro modrou barvu. Také chci poděkovat Viktoru Janišovi za kontrolu anglických výrazů a též tvůrcům webové stránky [www.e-islam.cz](http://www.e-islam.cz), kteří mi odpověděli na pár dotazů ohledně arabských frází, avšak všechny chyby a nepřesnosti v popisu islámského ritu, jakož i další chyby a vady jdou výhradně na můj vrub. A nemohu vynechat ani Lucii Chládkovou, bez jejíž redakční práce by se text čtenářům četl mnohem hůře.

Autor

# KODA

„Ten vykurvenej indickej krám se posral!“ zajel česky Rosiho hlas v přilbě. „Vypadlo chlazení!“

Viděl jsem to sám, ve schématu výzbroje, které přebliklo na průhledovém displeji taktického hledí, se položka *Shiva Finger* rozzářila červeně.

„Mortimer na tom hned začne makat,“ odpověděl jsem temenním mikrofonem v přilbě. „Bud' rád, dneska je na umírání hezkej den,“ dodal jsem sarkasticky.

„Vykurveně hezkej den v celým vykurveným světě,“ ulevil si Rosi. „Za dvacet vteřin budeme na dostřel pětipalcovky, s *ergemáčema*. Mám za-

hájit palbu na toho velkého vykurvence, abychom mu vrátili něco z těch sraček, co nám už hodinu háže na hlavu, než nás rozmázne jako hovno na podrážce?“ zeptal se nakonec.

Byla to poslední možnost jak zastavit nepřátelský křižníkový svaz, který se k nám blížil z hloubi Atlantiku, aby nás přimáčkl k africkému pobřeží, kde číhala čínská letadlová loď. Svaz jsme zjistili včera večer na vzdálenost patnáct set mil a Wang nás okamžitě elektronicky a holograficky zamaskoval i s naší kořistí jako dvě čínské obchodní lodě. Jenže Číňáci na to neskočili, Aron asi o hodinu později rozšifroval depeši, podle níž dostal velitel svazu rozkaz nás zničit a zmocnit se nepoškozené kořisti. To druhé naznačovalo, že nepřítel nepoužije taktické jaderné zbraně. To byla dobrá zpráva, ale znovu mě přinutila přemýšlet, co vlastně *Hokkaido Maru* ve svých kontejnerech veze.

Za svítání jsme provedli preventivní palebný přepad řízenými střelami, ale Tomahawky TASM, poslední, které jsme ještě měli, toho moc nedokázaly. Tři zasáhly, dva křižník typu

„Pej-ťing“ o 15 000 tunách, ale jejich tříštivé hlavice nemohly způsobit opancéřovanému trupu žádné velké škody, třetí pak vyřadil z boje jednu z doprovodných fregat. Aspoň něco. Mezi devátou a desátou jsme se stali cílem leteckého útoku z letadlové lodi v Guinejském zálivu, ale pomocí Standardů a posledních *vrabčáků* jsme jej odrazili bez vážného poškození. Střepiny blízkých explozí rozsekaly palubu a poďobaly nástavby. To už tady bylo.

Dvě dobře mířené pumy vzaly křižník do kleští, jako by chtěly jeho trup přeštípnout. Explodovaly těsně u boků na výši odskoku svrchní paluby a zničily vysunuté plošiny s přidanými Phalanxy, které jsem nechal navařit, když jsme v Rufidži rabovali zásoby z USNS *Washington Chambers*. Možná by bylo přesnější říct, že to byly dvě dobře zarušené pumy, protože kdyby Aron na poslední chvíli jejich naváděcí systémy nezarušil, dopadly by seskupeně na odpalovací šachty zadního VLS a ve společném výbuchu se zbylými protiponorkovými raketotorpédy



RUM 139 VL-ASROC, familiárně zvanými *rumáky*, by křižník rozerval na kusy.

Při těchto náletech jsme vystříleli všechny Standardy, takže v šachtách VLS zůstalo jenom několik *rumáků*. Mezitím se k nám křižníkový svaz neustále blížil, každou hodinu zkracoval vzdálenost o patnáct námořních mil a nyní, v poledne, byl na dostřel automatického pětipalcového děla a jeho protipancéřových raketogranátů.

„Jo,“ dal jsem lakonicky povolení k palbě a vyběhl z kormidelny na pravoboční křídlo můstku, též nazývané kompasová plošina, protože tam stál stojan s velkým náměrovým kompasem. Jednak jsem měl pocit, že se v uzavřené kormidelně udusím, jednak mě chytily žaludeční křeče a nechtěl jsem, aby ostatní viděli, jak se v předklonu svíjím a držím si žaludek. Ty žaludeční křeče jsem měl od boje s čínskou ponorkou jižně od ostrovů Mauricius a Réunion a při následujících bitvách se vracely, ale nikdy tak silné jako teď. Byla to typická stresová reakce a věděl jsem, proč je teď tak silná. Prostě jsme měli štěstí už příliš dlouho, takže podle statistických zákonů

tostí to musíme schytat každou chvílí. Robert to pochopil taky.

Křeče v žaludku ustoupily, lépe řečeno vytlačil je pocit, že čepele rovníkového slunce přímo procházejí aramidovou přilbou a zarývají se mi do obnaženého temene.

Nikdy mi žádný den nepřipadal krásnější, na umírání byl až příliš krásný, a podle statistik starých dob jsem měl na smrt čas ještě třicet let.

Ačkoli ve skutečnosti vanula jenom slabá bríza od západu, vítr způsobený třicetiuzlovou rychlostí *Thoru* měl omamující sílu samumu, takže jsem se musel přikrčit za pažení. Za ním se pod kovově modrou oblohou táhlými vlnami líně vzdouval rovníkový Atlantik. Měl tu indigovou barvu, která nechyběla na žádné reklamní fotografii cestovních kanceláří v dobách, kdy se ještě dalo jezdit k moři na dovolenou. Kov a indigo splývaly na obzoru v bělavém pásu oparu, jenž nás obkličoval ze všech stran a navazoval klamný pocit bezpečí. Jeho monotonii narušovala toliko nakloněná silueta tak zvané rychlé kontejnerové lodě o 25 000 tunách, kterou jsme měli ve

vzdálenosti tří mil na pravobočním traverzu. Byla to *Hokkaido Maru* pod japonskou vlajkou, naše poslední kořist – a také železná koule na noze, protože bez ní bychom už dávno utekli do bezpečí. Naše *Bílá velryba*, jak ji případně nazval kontradmirál Roswell, protože jsme ji sice ulovili, ale ve skutečnosti ona ulovila nás – a teď nás přivede do zkázy.

Nad šedomodrým trupem s bílým nápisem NYK LINE se v pěti patrech vršily různobarevné kontejnery, na přídi sesuté na pravobok, kam se nakláněla i celá loď jako mrzák se zkřivenou páteří. Posun nákladu způsobila jedenáctková vichřice u mysu Dobré naděje, ale lodi jsme se zmocnili v Bengálském zálivu. Podle konosamentu vezla dílce k montáži komerční výpočetní techniky s přístavem určení Kolombo. Srí Lanku drželi Číňané už čtyři roky, ale teprve před půlrokem se oficiálně stala součástí Světového svazu socialistických republik, a její staronový pán se rozhodl zvýšit životní úroveň místního „pracujícího lidu“ nejen vojenskými základnami, ale také výstavbou montážního závodu na elektroniku. Ta-

mara jako zpravodajský důstojník však tvrdila, že veze vojenskou elektroniku, nejvýkonnější mikroprocesory a čipy, tepelné senzory a čidla magnetické anomálie, lineární elektromotory a další serva, prostě vše, bez čeho se nedá postavit žádný moderní zbraňový systém. Už tehdy mě mělo trknout, proč by si Číňané nechali montovat špičkové zbraňové systémy zrovna na Srí Lance. Každopádně to byla cenná kořist v ceně asi půl miliardy jüanů, která se prodá sama.

Kořistní komando vedl jako obvykle Faríd, ale Tamara se k němu přidala a na kontejnerové lodi zůstala i poté, co se Faríd se všemi muži vrátil. Abych řekl pravdu, kořistní komando bylo jenom formální záležitostí, neboť kapitán Takahaši si vlastně s námi dal rande a již od začátku věděl, že jeho loď do Kolomba nikdy nedopluje. Tamara doporučila, abychom kořist eskortovali napříč Indickým oceánem a pak jižním Atlantikem až na Kapverdy. Bylo to v souladu s mými plány a s přáním posádky, po dvou letech bojového nasazení jsme už toho všichni měli plné zuby.

Nicméně *Hokkaido Maru* nevezla až tak mi-

mořádné kargo, žádný zlatý poklad jako *Modrý drak*, takže mě ani ve snu nenapadlo, že ztráta toho běžného kontejneráku rozzuří Číňany do té míry, že za jediným mizerným korzářským křižníkem pošlou kolem mysu Dobré naděje polovinu svého loďstva.

Otočil jsem se k větru vyvolanému naší rychlostí zády a zahleděl se vzhůru. Nade mnou se svistotem prorážel vzduch masivní trojnožkový stěžeň se dvěma sálingy – nosiči antén, projektorů systému HCS-3 a dalšími čidly radioelektronického boje. Spodní sáling sloužil též k vlajkování a nyní z jeho levého konce vlála moje kapitánská vlajka.

Vrátil jsem se očima k anténám.

*To všechno teď maká na dvě stě procent, a kdyby se ty antény mohly potit, stál bych v lijáku, pomyslel jsem si.*

Sklopil jsem hlavu a přenesl pohled na zád'. Za komínovými nástavbami ve tvaru komolé pyramidy a za vrtulníkovou plošinou se na samém konci lodě třepetala další vlajka – Chajreddínův *Sancak*. Vlajce jsme sice už dali novou slávu, ale

stále připomínala, jak jsme se k lodi dostali. Za ní pak divoce vystřeloval do výše bělostný chochol zpěněné vody, kterou vrtule odmršťovaly silou sto tisíc koní a která se po nasání pod trup náhle uvolňovala za zádi z tíže téměř desetitisíce tun *Thorova* výtlaku. Chochol přepadal do úplavu, jenž vytvářel na azurové desce oceánu bílou kličtinu, neboť Kwabena u kormidla se snažil ze všech sil, abychom nebyli snadným cílem.

*Srbák* právě kuckavě vychrlil další dávku klamných cílů. Za křižníkem, asi ve výši tisíc metrů, naskočily na obloze drobné stříbrné obláčky staniolových proužků. Jak se vlnily a vířily vzduchem, slunce se v každém odráželo tisícerými jiskřičkami. Vyhlíželo to malebně, ale bez *miráže* byl obranný faktor téměř nulový.

Přepnul jsem hledí na elektronickou mapu, která zachycovala taktickou situaci. Operační svaz Světového svazu socialistických republik, jak Číňané před dvěma lety nepřiliš vynalézavě nazvali své rostoucí impérium, se přiblížil na osmdesát mil. Tisíc mil na severovýchod leželo guinejské pobřeží a přímo na východ se táhlo dal-

ších tisíc mil Guinejského zálivu, odkud nás ráno napadly palubní letouny. Na sever pak ležely, taktéž ve vzdálenosti tisíc mil, Kapverdy, kam jsme směřovali.

Poté, co Američané ztratili kontrolu nad světovým oceánem, se námořní obchod propadl do chaosu, z něhož kořistil každý, kdo měl alespoň motorový člun a raketomet, a přístav Mindelo na ostrově Sao Vicente se stal největším střediskem lodních překupníků v celém Atlantiku. Slétla se tam celá hejna agentů a brokerů, jimž jste mohli prodat jakýkoli lodní náklad, aniž by se zeptali na původního majitele nebo na papíry. A vy jste se zase neptali, pro koho broker náklad, obvykle i s lodí, kupuje.

Nějaký podnikavec tam také přitáhl plovoucí dok a *Thor* by po plavbě kolem poloviny světa už zase potřeboval vydokovat, stejně jako údržbu podponorové části trupu, hlavně nastavitelných vrtulí. Na Kapverdách se prý také dostala koupit jakákoli munice, včetně řízených střel všech typů, a dokonce i s „áčkovými“ hlavicemi. Tedy jadernými, ale jen taktickými – do ráže padesáti

kilotun. A naše muniční skladiště byla po sérii bitev s čínskými silami, které nás pronásledovaly, prakticky prázdná. Což byl další důvod, proč doprovodit *Hokkaido Maru* až na Kapverdy – bez ohledu na to, zda zabalíme krám, nebo budeme pokračovat.

Předpokládal jsem, že prodej kořisti bude – ostatně jako vždy – probíhat na čistě obchodní bázi a proto mě překvapilo, když dopoledne po leteckém útoku vstoupila do komunikační sítě „Nimitzu“ Tamara a řekla mi, že na Kapverdy přelétly všechny letouny NES, pro které schrástili palivo, *s rozkazem poskytnout nám letecké krytí.*

„Nezávislé Evropské síly budou krýt piráta a riskovat, že Čína v odvetu obsadí i zbylé evropské území?“ vypadlo ze mě, když jsem se vzpamatoval. „Nezbláznila ses? Je přece něco jiného kupovat pirátský náklady přes nastrčeného agenta a něco jiného pirátské lodě přímo chránit,“ namítl jsem. „Poslouchej, co vlastně veze *Hokkaido Maru*, že na ní každému tak záleží?“ Znovu se



ve mně probudilo podezření. „Jen kvůli elektronice, i když vojenské, by takový cirkus nebyl!“

*Ta ženská si vždycky nechá něco pro sebe*, pomyslel jsem si přitom, ale to už byla stará vesta.

„Ani o jedno, ani o druhý se nestarej,“ odsekla Tamara. „Spolehni se na to, že nám přiletí na pomoc. Ale počítej s tím, že ty nesácký mašiny mají bojový dosah jen osm set mil.“

Byla to překvapující informace – že bychom se dočkali oficiální pomoci právě teď, když jsme před čtrnácti dny nesměli přistát ani v Kapském Městě, přestože před rokem Jihoafrická republika korzáry ještě podporovala.

Začal jsem kalkulovat. Při průměrné rychlosti dvaceti uzlů – více *Hokkaido Maru* ze svého dieselu nevytáhla – to znamenalo vydržet deset hodin, než se dostaneme pod ochranný deštník letectva NES – jestli mluví Tamara pravdu.

*Jenže spíše tady začne sněžit, než že se udržíme deset hodin*. Během deseti sekund měla dopadnout další salva řízených střel z čínského křižníku a ze dvou zbývajících doprovodných fregat. Viděl jsem jejich trajektorie směřující

k ikonce naší lodě. Táhla se jako chapadla a zakřivovala se k nám. A nebyly to ledajaké střely, ale v případě křižníku průbojně těžkotonážní rakety Chung čchuej, poslední výkřik čínské zbrojní techniky.

Každou chvíli měly rotační kanony zbylých systémů Phalanx začít plivat 20milimetrové granáty, aby se pokusily pět sekund před dopadem nalétající střely rozstřílet. Avšak tyto střelné zbraně nemohly nahradit ani protivzdušné střely Sea Sparrow, které jsme vystříleli ráno, ani indický laserový kanon, který jsme získali přispěním kontradmirála Roswella v Austrálii – ani raketové systémy blízké obrany SeaRam, do nichž nám došly střely před pobřežím Namibie. Laserový kanon se podělal v tu nejméně vhodnou chvíli, ale dalo se čekat, že po dopoledním náletu, kdy se trup otrásal blízkými výbuchy pum, chladičí potrubí nevydrží a praskne.

Vrátil jsem se pohledem k *Sancaku*. Průhledový displej taktického hledí mi zelenou vlajku, kterou před staletími nosila korzárská galéra Chajreddína Barbarossy, přitáhl do detailu – po-

střehl jsem stříbrem vyšitý rozvidlený meč a mezi jeho hroty Šalamounovu pečeť. Jak se vlajka svíjela ve větru, zdálo se, že se dvojitý meč svírá a rozevívá, aby rozsekal vše kolem. Jako na potvrzení této představy mi za zády krátce zahřmělo a vzápětí jsem na okamžik ucítil zápach korditu – *Thor* sekl svým mečem.

Otočil jsem se a vyklonil se přes pažení proti větru.

Vyzáblá věž automatického děla na přídi právě vyplivovala další granát typu ERGM, vlastně raketovou střelu s dosahem 85 mil a naváděním pomocí satelitního navigačního systému Galileo, který se kdysi jmenoval Galileo – a proto ho Aron dokázal použít i pro nás. *Tam to vlastně všechno začalo*, vzpomněl jsem si.

Ze štěrbiny ve věži pod hlavní kanonu vypadla mosazná nábojnice, ještě se z ní kouřilo, a odkutálela se po palubě.

„To se mně moc líbí, jak ten kanon nahoře vyplivuje pěkně tvrdý pecky a dole sere mosazný hovna,“ vzpomněl jsem si, co řekl Rosi, když to při zkušební palbě viděl poprvé.

V tom okamžiku Kwabena, až do modra černý Senegalec s rudou páskou přes pravé oko, doslova křižník strhl na levobok a masu deseti tisíc tun uvedl do bočního skluzu. Ucítil jsem, jak se *Thor* rozvibroval a přes svistot větru a šumot vln jsem uslyšel zakvílení turbín. Setrvačnost mě odhodila na pažení kompasové plošiny a zrovna, když jsem se stavěl na nohy, mě nečekané zhoupnutí lodě znovu srazilo do kolen. Křižník najel do vlny a přídí odřízl její vršek, který se zvedl vlevo od dělové věže jako bílé labutí křídlo a ometl palubu kolem děla vějířem nazelenalé pěny, jenž spláchl nábojnici z mého dohledu.

Přední systém Phalanx pod můstkem zahájil palbu. Kadence rotačního kanonu byla tak vysoká, že výstřely splývaly a zněly, jako když se trhá plátno. Mezitím se na přední palubě pětipalcové dělo pootočilo a vyplivlo další granát. Nyní jsem postřehl, jak azurovou oblohou švihla červená čárka – to se právě nastartoval raketový motor ergemáče, aby střelu vynesl na balistickou dráhu s vrcholem ve výši 24 kilometrů.

Vzadu vyšival zád'ový systém Phalanx.

S úspěchem – pět set metrů na levoboku se náhle obloha roztrhla černým chuchvalcem kouře a vzápětí druhým. Hladinu pod nimi rozsekaly střepiny, takže vyhlížela, jako by se vařila. Poté mi pohled zaclonil odporný nažloutlý květák, který nečekaně vykvetl na azurové hladině a přímo před očima bujel jako zhoubný nádor do vzhůru bobtnající masy nažloutlé pěny protkané žilkami hnědého dýmu. Nedosti na tom, ještě než masa dosáhla výše můstku, metastázovala do dalších kypících nádorů, které všude kolem naskakovaly s rychlostí, jež mě ani po dvou letech bojů nepřestávala děsit. Exploze těsně obklopily trup, a ten na vodních hrbech nadskakoval jako můj humvee na těch betonových, když jsem v minulém životě jezdíval po zničené dálnici z Brna do Prahy. Palubu *Thoru* prosekávaly střepiny a pak její zjizvenou tvář milosrdně zalily stovky tun zpěněné vody. Křižník se pod její vahou hadovitě zkroutil a vzápětí jej znovu rozvibroval sonický třesk. Mnou mrštil na palubu můstku a obraz na taktickém hledí vypadl. Přesto jsem věděl, že na lodi právě zemřeli další lidé.

Musel jsem být na chvílku omráčen, protože najednou se nade mnou skláněl Faríd, mou bývalou osmsetpětku Bren přes záda. Pomáhal mi na nohy.

„Kaptén, kaptén,“ křičel na mě z bezprostřední blízkosti, „proč jsi tady venku? Už toho máš dost, chceš se nechat zabít?“

Skoro uhádl. Bitva trvala od rána a nyní bylo po poledni. Když bych počítal jenom tento den, byl jsem v „Nimitzu“ už pět hodin, a protože systém měnil vnímání času, připadalo mi, že je to padesát hodin.

„Jsou to jen žlutí psi a ty jsi lev. Tak bojuj, vzpomeň si na Minicoy,“ řval na mě Faríd, když mě táhl zpět do kormidelny. „O tom, kdy umřeš, rozhodne Alláh,“ vycenil zuby v něčem, co mohlo být jak povzbuzujícím úsměvem, tak výhrůžným šklebem.

Místo odpovědi jsem se křivě usmál. Musel jsem na tom být opravdu zle, když mi Faríd připomněl vzpouru, kdy stál na druhé straně. Můj islámský XO se někdy choval jako politický komisař Rudé armády za občanské války v Rusku.

Kromě Kwabeny u kormidla a pěti mužů z Farídova abordážního komanda byli v kormidelně ještě Hezoun Percy a Dwiggy, naše australsko-polská *wachta*. Percy se na mě usmál, ale viděl jsem, jak mu po spáncích stékají čůrky potu. Dwiggy zvedla oči od obrazovky navigačního počítače a zkoumavě se na mě podívala.

*Už jsi v pořádku, můžeme se na tebe zase spolehnout?*, signalizovaly její doširoka rozevřené zelené oči. Takhle rozevřené je mívala při milování.

Panebože, ona to ví, uvědomil jsem si zděšeně, všichni to vědí, že mám křeče ze strachu. Panebože, vzápětí jsem znovu v duchu zaúpěl, i tato inteligentní žena, profesionální důstojník obchodního loďstva a navigátor, ve mně vidí vůdce klanu, fetiš spásy, jedinou naději, že přežijeme.

*KURVA, v čem ji mám ale vidět já?! Ve Skal-dově Bohu?!*

Neměl jsem čas na další přemýšlení, neměl jsem čas na nic.

Jakmile jsem vstoupil do kormidelny, „Nimitz“ znovu naskočil a vtáhl mě do taktického

prostoru. Přepnul na animaci, aby mi ukázal dopad našich *ergemáčů*, neboť dobíhaly tři minuty, které raketogranáty potřebovaly, aby se ze stratosféry zřítily na cíl.

Čínský křižník s extrémně kradným trupem navrženým podle pravidel radarové optiky Stealth připomínal litinovou žehličku na uhlí z 19. století. Sestával z rovinných pancéřových desek a postrádal jakýkoli ždíbec lodní krásy. Dopravné fregaty typu 093 byly stejně hnusné – jako by se kolem staré žehličky kupila její nedorostlá mláďata. „Nimitz“ animoval i zaznamenanou dráhu, viděl jsem klikatý zpěněný úplav za zádí toho *velkýho vykurvence* – zřejmě měli zapnutý autopilot v režimu náhodného kurzu, vypočítávaného mnohapatrovým vzorcem na základě hydrodynamických charakteristik, vlastní hmotnosti, náměru na nepřítele a manévrovacích charakteristik jeho střel. Z čínského křižníku vycházely růžové kužely elektronického rušení, tápaly směrem na východ a ve vzdálenosti padesáti mil zachycovaly naše *ergemáče*, aby je vychýlily z dráhy. Ty, které proletěly, se snášely k cíli jako ko-



rálky roztrženého růžence, avšak z nepřátelského křižníku také vyrážely jako panožky chvějivé červené úsečky – trasy jeho laserových kanonů blízké obrany. Ten parchant už je měl a bylo vidět, jak granáty po zásahu laserem explodují.

Do „Nimitzu“ byli připojeni také Wang a Ari, takže jsem vnímal elektronický boj, který s rušením na několika levelech vedli – jakoby periferním viděním jsem mohl pozorovat, jak se srážejí toky dat, miliony bitů hrnoucích se z naší lodě do satelitního družicového systému a přímo do střel ve snaze navést je zpět na cíl – a další miliony dat vystupujících z rušicích antén Číňana, aby oprávněně zabránily a tuto snahu zmařily.

„Děláme, co můžeme,“ vyjekl mi do přilby Ari, který fyzicky seděl spolu s Robertem, Wangem a Goffym v bojovém informačním středisku a viděl na displeji taktického počítače to, co já, „ale ten parchant má rychlejší železo než ‚Nimitz‘.“

Přestože „Nimitz“ nebyl jen obyčejný taktický program, ale v tomto okamžiku inteligentní hybrid s lidskými mozky jako přívěšky, zůstával

závislý na hardwaru, který byl v případě *Thoru* starý nejméně patnáct let. A to jsou v informatice eóny let.

„*Ani dva šípy nelétají stejně, praví mistr Fu,*“ nemohl si Wang odpustit jednu ze svých říkanek.

Vtom se na mém taktickém hledí zablesklo. Alespoň jeden z našich granátů se ujal.

„Zásah!“ vykřikla sluchátka v mé přilbě a současně všechny reproduktory na lodi.

„Alláhu Akbar,“ vyrazil ze sebe Faríd a jeho muži se šťastnými úsměvy *tekbir* opakovali.

Téměř okamžitě hledí zaplnily toky dat. Prokazovaly, že zásah vyřadil křižníku dvě odpalovací rampy protilodních střel, vedl k zaplavení pomocného muničního skladu a k dočasnému snížení rychlosti o dva uzly.

V dalším okamžiku, na potvrzení, že utrpěl jen bezvýznamné škody, vypálil křižník další salvu střel. A s ním i obě fregaty. Rychlostí dvou machů k nám svištěl další vlak smrti. Měl dorazit za tři a půl minuty.

Posadil jsem se do svého křesla.

„Vypustit *miráž,*“ zavelel jsem.

„Máme už poslední,“ poznamenala varovně Dwiggy.

Robert potvrdil rozkaz a „Nimitz“ mi ukázal skluz na zádi lodě, z něhož se měla *miráž* spustit. Byla to velká plastová bóje o průměru dvou metrů vyplněná elektronikou, další australský příspěvek k obraně. Jakmile se po dopadu do vody bóje stabilizovala zátěží, začala vydávat silné světelné záblesky a vysunul se z ní anténní systém, který vyzařoval v celé šíři elektromagnetického spektra signaturu *Thoru* – a to ještě s fázovým posuvem. To znamenalo, že se náš křižník na displejích Číňanů násobil jako elektronické fata morgány, takže jejich střely měly náhle před sebou místo jednoho desítky cílů.

„Odpaluji *miráž*,“ slyšel jsem Roberta. Vzápětí minomety SRBOC kuckavě vychrlily další dávku klamných cílů, aby doplnily účinek *miráže*, avšak „Nimitz“ se rozdrnčel alarmem a taktické hledí zrudlo chybovým hlášením.

„Kurva, co je s tou *miráží*?!“ zařval jsem.

„Některá vykurvená střešina přesekla ten vy-

kurvenej ovládací kabel,“ zaječel v přilbě Rosi, „musíme ji vypustit ručně.“

To už vyběhla na vrtulníkovou plošinu žád'ová manévrovací parta a pádila ke skluzu.

„Jakmile bude *miráž* ve vodě, otočíš do protisměru,“ vyštěkl jsem nervózně na Kwabenu. Aby *miráž* účinně fungovala, musel se skutečný cíl oddělit – a navíc jsem se chtěl vrátit k *Hokkaido Maru*, které jsme poněkud utekli. Mohlo se zde potulovat nějaké torpédo – to už jsem také zažil.

Obrat zredukuje rychlost na dvacet tři uzle, zabere čtyři minuty a posune loď o devět set padesát metrů, věděl jsem. Byla to první věc, kterou jsem si při zkušební plavbě před více než dvěma lety ověřil. Teď se mi zdálo, že od okamžiku, kdy jsme opustili deltu Rufidži, uplynula celá staletí.

„Thore, jste příliš daleko, vraťte se,“ ozvala se v „Nimitzu“ Tamara, jako by mi četla myšlenky.

Současně systém potvrdil, že *miráž* je ve vodě, a Kwabena začal otáčet kormidelním kolem – ocelovou obručí s osmi paprsky a průmě-

rem osmdesát centimetrů. Něco se mi nelíbilo, na hledí mi naběhla další hláška „Nimitze“, ale vyrušil mě jeden z Farídových mužů.

„Proč se kaptén o ten fracht'ák tak starat?“ řekl odbojně svou pidgin angličtinou a šťouchl do mě pažbou brenu. „V těch kontejnerech nebýt žádná elektronika, ale písek. To kvůli němu my umírat?“

Vytrhl mě ze sledování „Nimitze“.

„Faríde, odved' si toho chlapa!“ zařval jsem na jeho velitele.

Ztratil jsem koncentraci.

*Protože vplynulo na povrch, co jsem si už od začátku štvance nechtěl připustit. Jestli je to pravda, fyzická bezcennost nákladu by paradoxně potvrdila moje tušení, že ta obchodní loď je opravdu naším osudem, smyslem našeho poslání, o němž jsem byl na začátku přesvědčen, ale poté, co přišla na loď Dwiggy, jsem v ně věřit přestal...*

„Je to pravda, kaptén,“ jakoby z dálky jsem slyšel, jak vzdorovitě namítl Faríd. „Když jsme loď obsadili, otevřeli jsme pár kontejnerů, jestli

by se nám něco z kořisti nehodilo, ale našli jsme jenom barely s barevným pískem.“

*Thor* se v sevřené zatáčce vyklonil ven a nohy mi sklouzly po kruhové trnoži, takže jsem se musel přichytit křesla. Do kormidelny zalehlo staccato rotačního kanonu zadního systému Phalanx, který automaticky zahájil palbu na nadlétající střely.

Došlo mi, co jsem přehlédl. Nepostřehl jsem, že nepřátelské střely dopadnou právě v okamžiku, kdy k nim bude *Thor* natočen zádí, takže po nich bude moci střílet jenom *jeden*, původní záďový Phalanx – a tím klesne beztak již nedostaččná obranná kapacita lodě na polovinu.

*Thor* náhle skočil dopředu, jako kdyby ho nějaký obr kopl do zadku. Vzápětí se stejně prudce zbrzdil, až jsem vylétl z křesla a hlavou narazil do podstavce kormidelního kompasu.

Třesk exploze mě musel ohlušit, ocitl jsem se ve světě, v němž vypadl zvukový kanál. Jadwiga se potácěla napříč můstkem se široce otevřenými ústy, zelené oči velká jako tatranská plesa. Muse-la křičet, ale nic jsem neslyšel. Faríd mnou ne-

smyslně cloumal a zřejmě také řval, jednomu z jeho mužů tekla z uší krev. Některá pancéřová skla po bocích můstku, která už byla několikrát prostřelena, tlak exploze vymáčkl z rámů a mrštil jimi do podlahy velitelského můstku, kde se zaryla do linolea.

Měl jsem pocit *déjà vu*, ale nebylo to *déjà vu*, protože i tohle jsem už zažil.

První, co jsem uslyšel, byl hučivý zvuk, který doléhal zvenku. Nebyl to však svist větru, ale hukot požáru.

„Pusť mě,“ zařval jsem na Farída a otočil se na ostatní, „a vy přestaňte ječet.“

„Co kormidlo?“ vybafl jsem na Kwabenu, který jediný zůstal na nohou, poněvadž se mohl přidržet kormidelního kola.

„V pořádku, loď pod kontrolou,“ odpověděl klidně a zakoulel na mě jediným okem, „kurz jedna čtyři pět.“

„Zatím to tak drž,“ poručil jsem mu, a protože „Nimitz“ vypadl a všechny displeje na můstku zčernaly, vyběhl jsem na samý kraj pravoboční

kompasové plošiny a vyklonil se, abych viděl na vlastní oči, co zásah řízenou střelou napáchal.

Za *Thorem*, který podle zmenšeného tlaku větru musel zpomalit přinejmenším na patnáct uzlů, se táhla obrovská vlečka černého dýmu. Zadní komínová nástavba zmizela, lépe řečeno se rozvinula v květ pokroucených plátů, z něhož šlehaly rudé plameny promíšené sazemi. Vítr je srážel k zádi a před mýma očima žloutly a nabývaly na jas, jak začalo hořet vlastní aluminium zničené nástavby.

Tohle byl zásah na solar. To, čeho jsem se dva roky bál, co jsem věděl, že musí přijít, se stalo skutečností. Pravda, již předtím jsme utržili nějaké rány a měli mrtvé, ale toto bylo něco jiného. Znamenalo to konečnou, protože to, co vidím já, skeny prozrazují i veliteli čínského svazu. Během několika minut nás dorazí. Zvláštní bylo, protože se mi ulevilo.

*Byl to konec štvance.*

Vběhl jsem zpět a serval masivní sluchátko červeného telefonu vnitřního integrovaného hlasového systému IVCS.



„Morty, škody!“ zařval jsem do něj.

Inženýr Mortimer Alistair, velitel střediska pro likvidaci škod, velitel havarijních čet DC a vůbec holka pro všechno, se ozval ihned.

„Zadní komínová nástavba prakticky neexistuje,“ hlásil, „v pravobočním hangáru a v navazujícím koridoru hoří, ale trup není proražen. Vydržela také hlavní ocelová paluba, ale ve strojovně číslo dvě pod ní se spustil halonový hasicí systém a automaticky ji vyřadil z provozu. Nad ní ale hoří, ubytovací paluba, ošetřovna, jídelna a zadní oddělení gyrokompasů jsou pryč, stejně jako zadní Phalanx a ozařovací radary. A taky s konečnou platností laserový kanon.“

Bylo to jako za všech předchozích bojů – napřed jste měli pocit, že je to jenom počítačová hra, ale pak vždy přišla situace, kdy se to všechno zvrtilo. Obvykle k tomu docházelo po následující otázce, která se ve hrách neklade.

„Ztráty na lidech?“

„Ještě nevím přesně, poslal jsem tam Quinnovu havarijní četou s roboty. Ale nedá se předpokládat...“ Mortimer se na chvíli odmlčel, „... že

by někdo v zadní nástavbě a v pravobočním hangáru přežil. Každopádně je pryč Vrták a jeho lidi z Repair 3, kteří opravovali chladicí potrubí laserového kanonu,“ pokoušel se o neutrální tón, ale hlas se mu chvěl.

Panebože, dok „Livesey“ Broussard a Apfelbaumka – kdysi proklínaná Edna a pak milovaná Gerda – jsou pryč. A všechny sestry, kuchař Sam, ten protivný stevard Bimál taky a s nimi další tučet lidí.

Strhl jsem vedlejší sluchátko IVCS.

„Moe, jak to vypadá u tebe?“

„Je to více méně v cajku, turbíny a pohonný systém jsou nepoškozené, jen vypadla strojovna číslo dvě,“ začal Moe pokojně hlásit, jako kdyby seděl v klubovně v křesle, „protože turbíny tam ztratily odvod spalin. A spustil se tam halonový hasicí systém. Okolo hoří?“ zeptal se nakonec neúčastně.

„Jo, Číňáci nám trošku nakopali prdel, ale lodní těleso je netknutý. S jakou rychlostí můžu počítat?“

„S jednou vrtulí do patnácti uzlů, spíš tak

dvanáct. Ale jakmile Quinn ten požár uhasí a uděláme provizorní kouřovody, budeš mít zase obě a plnej výkon.“

„Na jak dlouho to vidíš?“

„Hodinu, dvě...“

*To už tady nebudeme, pomyslel jsem si.*

Teprve pak jsem si uvědomil, že za bojového poplachu býval v provizorní hangárové ošetřovně i Padre, jak Skaldovi tvrdošijně říkal Rosi. Každou neděli to byl jeho svatostánek.

*Panebože, to ne, to ne, to přece nemůžeš dopustit,* převalovala se mi v hlavě stále dokola ta prastará mantra naděje. Snad byl Skalda někde jinde, utěšoval jsem se.

„Pane, je to zlé?“

Percy se na mě díval vyděšenýma očima, klouby na ruku, jimiž se držel parapetního pultu pod čelními okny kormidelny, mu úplně zbělely.

Věděl jsem, na co se skutečně ptá, a nezávisle na vůli se mi vybavilo, co mi Apfelbaumka řekla ještě v Austrálii: „*Viš, proč jsem šla do postele s Percym? Abys ty mohl jít s Dwiggy.*“

Nemohl jsem mu říct, že Apfelbaumka je mrtvá.

„Hoří zád“,“ odpověděl jsem stroze.

Naštěstí se ozval bzučák jiné linky.

„Tome,“ ze sluchátka zazněl Robertův hlas, „pětipalcovka je v pořádku a pokračuju v palbě. Ať si ti vyjebanci nemyslí, že nás vyřídili. Ale měl bys vědět, že v silech s rumáky stoupá teplota.“

Nepotřeboval jsem „Nimitze“, abych věděl, co mám udělat.

„Všechno to vystřel!“

„Kurva, jeden z těch rumáků má furt áčkovou hlubinnou nálož.“

„Ser na to a všechno to pošli na toho čínského bastarda.“

Protiponorkové střely RUM 139-VL měly sice v kombinaci s torpédem Mark 54 dosah pouze 25 mil a s hlubinnou náloží, ať už klasickou nebo jadernou, sotva dvojnásobný, mohou ale Číňany alespoň na chvíli zmást a vyřadit jim elektromagnetickým pulsem komunikaci. A kdyby ne, pořád bude lepší, když vybuchnou v půli

cesty k cíli, než kdyby začaly hořet v šachtách uvnitř lodě.

Pocítil jsem silné nutkání zapojit se osobně do záchranných prací, abych se přesvědčil, že přece jen někdo přežil. Namlouval jsem si, že je to obchod – obchod se Skaldovým Bohem. Když to udělám, jeho Pán ho ušetří – a možná i další.

Otočil jsem křeslo, abych svůj úmysl sdělil ostatním lidem na můstku. Ve skutečnosti jsem chtěl vidět Dwiggy.

Naše pohledy se okamžitě střetly. Zase měla doširoka otevřené oči a jako by věděla, co chci udělat, četl jsem v nich otázku.

*„CO BUDE S NAŠÍM DÍTĚTEM?“*

Neřekla mi, že je těhotná, ale před týdnem mi to prozradil dok „Livesey“.

Tahle nevyřčená, ale jasně čitelná otázka zvrtila mé úmysly a rozhodla o mém osudu.

„Je zbytečné, abyste tady zůstávali,“ řekl jsem co možná nejklidněji. „Všichni se přesuňte do bojového informačního střediska na palubě nula jedna.“

Faríd se na mě užasle zahleděl.

Teprve teď mu došlo, že loď je ztracena.

Percy se rozpačitě zvedl, Dwiggy se nadechla, aby něco řekla, ale pak si to rozmyslela a také mlčky vstala.

Zvedl jsem se též a přistoupil z boku ke kormidelníkovi.

„Kwabeno, předej kurz.“

Zakoulel na mě svým jediným okem.

„Já tady přece zůstanu, pane,“ řekl. „Kdo by jinak kormidloval?!“

„Já,“ odsekl jsem, „a ty vypadneš jako ostatní. A to je rozkaz, Kwabeno!“

„Může kormidlovat autopilot,“ špitla Jadwiga.

„Autopilot je po zničení zadních gyrokompassů vyřazen z provozu,“ odpověděl jsem jí co možná nejvěcnějším tónem. Věděl jsem však, že už ho dlouho neudržím.

„Kurva, Faríde, okamžitě všechny odved’!“ zavelel jsem hrubě, aby mě hlas nezradil.

Pak jsem na můstku osaměl a jedině, čeho jsem se mohl dotýkat, byla loď. Cítil jsem v kormidle její chvění, skoro až smyslné vlnivé pohy-

by, když jsem ji střídavě odkláněl od kurzu v pošetilé snaze zabránit dalším zásahům.

Osaměl jsem na místě, kde se splnily moje sny, kde jsem se cítil šťastný jako nikdy v životě. A později taky zoufalý jako nikdy v životě, ale o to byl pocit štěstí výraznější.

Zatímco svět zešílel a propadl se do civilizační katastrofy, já zde našel štěstí. Zpočátku určitě, teď však, na konci toho velkého dobrodružství, jako by se ten pocit prvotního okouzlení vracel.

Bylo to úžasné a přímo cynické, ale zhroucení starého pořádku mě katapultovalo tam, kam jsem byl předurčen.

*Nikdy nevíme, kde nás nechá Bůh vykvést,* řekl mi jednou Padre.

A přitom jsem před dvěma a půl rokem ležel pod svým autem a čekal, až mě přijde dorazit snajpr.

**DÁREK PRO KRÁLE**



## Kapitola 1

### *Slečna šmejdilka*

Znáte ten pocit, když vám kulka ze snajperské pušky prohrábne pěšinku ve vlasech a vzápětí jste přesvědčeni, že vás někdo švihl přes hlavu rozžhaveným drátem?

Že ne? Nevadí, není o co stát.

Bylo to v den stého výročí zahájení druhé světové války, proto si to tak dobře pamatuju.

Ještě před snídaní jsem vyšel z baráku, abych zavezl do garáže svoje humvee v pískové kamuflážní barvě. Včera večer jsem byl líný je garážovat a nechal jsem auto stát u chodníku. Riskoval jsem, že mi je někdo přes noc zapálí nebo prořeže pneumatiky, ale demonstrující lůza se spíše kupila v centru města a nikoli v naší relativně klidné čtvrti. Také jsem spoléhal na pasivní ochranu, kterou jsem vlastnoručně vylepšil.

Ted' jsem to chtěl napravit. Otevřel jsem vrata v betonové obvodní zdi, podíval se na monitor

hlídací kamery a prošel na ulici. Nahoře na zdi seděl můj strakatý kocour Hamilton. Všem kočkám dávám jména slavných fyziků a matematiků, protože jako oni mají schopnost vidět do jiných světů. I nyní na mě Hamilton nehybně shlížel svýma zelenýma očima, jako by to byly periskopy do oceánu času.

Auto se zdálo být v pořádku. Sáhl jsem do kapsy pro klíčky, abych odblokoval ochranu, a jak jsem byl ještě rozespalý, klíčky mi vypadly. Když jsem se pro ně začal shýbat, zašimralo mě cosi ve vlasech, i když je nosím střižené nakrátko – jako všichni členové klubu „805“.

Někde nahoře v ulici to suše třesklo a rázem jsem byl vzhůru. Místo abych pokračoval ve shýbání pro klíčky, rovnou jsem padl na chodník a skulil se pod humvee. Měl jsem pocit, že mě vůbec nekryje, zdálo se mi kurevsky vysoké, i když předtím jsem byl na jeho průchodivost terénem hrdý – stejně jako na pancéřovou karoserii.

Zabzučela další kulka, jak se ve spršce jisker odrazila od vinuté pružiny přední nápravy asi dvacet centimetrů od mé hlavy. Spálenina po kul-

ce přicházela k sobě a vyvolávala pocit, že mi někdo přešel po hlavě špičkou žhavého pohrabáče. Nadával jsem si do blbců a ještě jinak, protože na nočním stolku mi už rok leží devítimilimetrový glock, nachystaný právě pro taková překvápka. A tady mám doslova na dosah ruky svoji klubovní čezetu osmsetpětku Bren, jenže nemám ruku z neutrin, aby prošla pancéřovou podlahou humvee a tu útočnou pušku s granátometem ze schránky mezi předními sedadly vylovila. Nemohl jsem ani aktivovat Emila, protože unimob také ležel vedle glocku na nočním stolku v ložnici.

V tom okamžiku to snajpr zkusil znovu. Kulka křísila téměř přesně do stejného místa pod karoserií. Ten chlap ví přesně, kde ležím, a jestli umí svoje řemeslo alespoň trochu dobře, rychle pochopí, že z tohoto střeleckého úhlu mě nedostane, a změní stanoviště. Anebo, což je pravděpodobnější, jednoduše přikráčí až k humvee a sejme mě tak snadno, jako zakroutíte krkem holouběti.

Tohle nebyl loupežný případ, ale i kdyby byl,

stejně bych se žádné pomoci nedočkal. Policie přestala existovat přede dvěma roky, když si dvacet měsíců předtím poldové honili triko zadarmo, protože na jejich výplaty nebylo už před státním bankrotem. Někteří poldové přešli pod bezpečnostní agentury, které si platily zbývající firmy, jiní začali loupit. Někde si občané vytvořili milice – jako my tady na Žlutáku, jenže tím, kdo měl mít dneska službu, jsem byl já.

Bylo mi jasné, že když zazněl první výstřel, všichni sousedi zalezli pod peřinu, protože to bylo heslo dne – ničeho si nevšímat a starat se jen sám o sebe.

Ve všech postkatastrofických románech, co jsem četl, dochází ke katastrofě náraz, jak se říká přes noc. Ta, která chytila za flígr celý západní svět, byla jiná. Chystala se skoro čtyřicet let a těžko se dalo říct, kdy vlastně začala. Bylo to v roce 2008, kdy zkolabovala makléřská firma Lehman Brothers a ukázalo se, že bankéři podvádějí své investory? Nebo v roce 2011, kdy agentura Standard & Poor's snížila rating USA a rozjely se marné ma-

chinace Evropské unie na záchranu insolventního Řecka, jež do pěti let stáhly do finanční krize všechny země eurozóny? Nebo v roce 2012, kdy americký prezident prosadil škrty v rozpočtu na obranu, což vedlo k tomu, že v roce 2019 musely USA podepsat smlouvu s Čínou, v níž jí předaly zodpovědnost za část Pacifiku západně od Havaje? Nebo v roce 2022, kdy Německo odstavilo poslední jadernou elektrárnu a o pár let později fungovaly ve střední Evropě počítače, jenom když foukal vítr? Nebo to začalo v roce 2032, kdy americká vláda kvůli úsporám rozpustila ozbrojené síly a nahradila je soukromými bezpečnostními agenturami, včetně letectva a námořnictva?

Nebo v roce 2033, kdy USA za část svých dluhopisů postoupily Číně všechny zbývající základny v Tichomoří, Karibiku, Indiku a Atlantiku a oficiálně oznámily, že již nemohou garantovat bezpečnost světového oceánu, čímž skončil sto let trvající *Pax Americana*? Nebo o rok později, kdy už Washington neměl peníze ani na ty bezpečnostní agentury, protože velké firmy přes-

taly platit daně a postavily se na ozbrojený odpor, který v Kalifornii dostal název *válka korporací*, a vláda začala americké loďstvo vyprodávat do šrotu? Nebo až v roce 2035, kdy Čína obsadila nechráněný Tchaj-wan a Severní Korea s její podporou Jižní Koreu? Nebo až když padl do čínských rukou celý Malajský poloostrov a byla uzavřena nejdůležitější dopravní tepna na zeměkouli? Nebo když v témže roce vyšlo najevo, že největší hráči světového byznysu jako banka JP Morgan Chase, zajišťovna Berkshire Hathaway, počítačové firmy Apple a Microsoft, výrobci robotů Adept Technology a Amistar Corp, strojírenský gigant General Electric, výrobce procesorů Intel, ropné firmy Exxon Mobil a Chevron, producent těžebních strojů Schlumberger, hardwareová firma Cisco, zbrojovky Raytheon, McDonnell Douglas, BAE Systems a General Dynamics a hlavně firmy pro kosmické technologie SpaceX a Virgin Galactic, které uvedly do provozu společný projekt výletní linky na Měsíc, se tajně vypařily ze Spojených států neznámo kam? Nebo když téhož roku byly v Japonsku a na Fili-

pínách instalovány pročínské loutkové vlády a totéž se stalo na odtržené Havaji?

Nebo to bylo až před dvěma roky, kdy se v Číně chopila moci další generálská junta a místo války překvapivě podepsala s Ruskem pakt o neútočení, ačkoli celých dvacet let se oba obři neustále konfrontovali a neuplynul ani den, aby se na Ussuri nestřílelo? Nebo to bylo až o týden později, kdy se dalším plodem šokující čínské diplomatické ofenzivy stala téměř stejně znějící smlouva s Indií a ochromená euroamerická civilizace náhle stála tváří v tvář Paktu Tří – nejmocnějšímu uskupení, jaké kdy na světě existovalo? Nebo to bylo už před rokem, kdy vládnoucí klika čínských generálů přinutila umírněnější čínské finančníky, aby dali na trh americké dluhopisy, což vedlo napřed k bankrotu Spojených států, pak Evropské unie a všech dalších zemí západní Evropy? Tím se finanční krize přeměnila ve skutečnou civilizační katastrofu, kterou dovršilo Rusko zastavením dodávek veškerého plynu a ropy. V Evropě spadla průmyslová výroba na desetinu, v zimě všichni mrzli a hroutilo se zásobo-

vání a bláhoví Evropané, kteří třicet let zavírali oči, se cítili podvedeni svými vládami a propadli zuřivosti. Zhroutila se i taková civilizační konstanta, jakou byl internet. Jenom na periferii bývalé civilizace se uchovaly regionální sítě, největší na území států Paktu Tří, něco málo v Jižní Americe a jižní Africe.

Žádný evropský stát neunikl pouličním bouřím a krvavým demonstracím, ulice evropských měst hořely a staly se dějištěm regulérních bojů, které za mořem přerostly v občanskou válku. Spojené státy se rozpadly, po Havaji se odtrhl Texas a ten následovala Kalifornie, která, zbavená předpolí amerických tichomořských základen, začala Číně vysílat vstřícné signály. Američany z civilizačního pádu posedl amok – Washington pořádal do vzbouřených států za poslední finance trestné výpravy prostřednictvím pronajatých agentur, jejichž žoldnéři se utkávali s firemními armádami o právo vybírat daně, a celá země se propadla do krvavého chaosu. Čínská junta toho okamžitě využila. Předložila australské vládě ultimatum, které jí mělo do rukou vydat celou Aus-



trálii, a když Australané odmítli, zasadila nešťastné zemi jaderný úder – pro výstrahu ostatním.

Použití jaderných zbraní, doposud pokládané za nemyslitelné, civilizační šok dovršilo a celý Západ paralyzovalo. O Austrálii se nemluvílo, kromě čínských propagandistických stanic se útok stal předmětem nevyhlášeného informačního embarga, takže nikdo kloudně nevěděl, co se tam vlastně stalo.

Uslyšel jsem opatrné, plíživé kroky. Někdo na chodníku se ke mně blížil a snažil se nedělat hluk. Neuspěl by však ani Vinnetou. Už dva roky nečištěné brněnské ulice byly posety smetím, hnijícími větvemi, popelem, pískem a šterkem, tu a tam střepy skla. Ani u nás na Žlutém kopci, kde si brněnští milionáři nechali stavět vily ještě za Rakousko-Uherska, to nebylo lepší.

Kroky se s děsivou neúprosností blížily a já cítil, jak mi čůrky potu stékají po zádech na břicho. Horečně jsem přemýšlel, co mám udělat. Když teď zpod auta vyběhnu, sejme mě stejně

snadno jako koroptev, která vzlétne z houští proti střelci, když zůstanu, dostane mě zase tak jistě jako jezevčík lišku v noře.

Náhle se ve škvíře mezi obrubníkem chodníku a masivním profilem šasi pod dvířky objevil Hamilton. Měl stažený ohon, tiskl se k dlažbě a zvědavě na mě hleděl. Teď už to nebyl pohled ze čtvrté dimenze, ale užaslý pohled badatele, který sleduje něco naprosto mimořádného.

Vzápětí vplula do mého zorného pole pažba pušky a boty, pracovní šněrovací boty ze žlutošedé, hrubě vyčiněné kůže. Jsou to nejlepší boty, jaké můžete za tu cenu sehnat. Takové blbosti mě napadaly v poslední minutě mého života.

Kocour zaprskal, boty stanuly a ozval se zvuk, jako kdybyste tleskli rukama v palčácích. Hamilton odletěl a s rozstřelenou hlavou se svalil.

Následně se shora snesla ruka s velkou plochou pistolí s našroubovaným tlumičem, z něhož se ještě kouřilo, a pak se ve škvíře objevil typický obličej poldy s netypickým žlutohnědým hedvábným šátkem kolem krku. Dřepěl na bobku,

v levačce držel jako hůl snajperskou pušku, a bezvýrazně na mě hleděl, když pozvedal pravačku s pistolí.

Ruka se snad posunula jen o deset centimetrů, když se jeho hlava proměnila v něco, co se dá nejlépe popsat jako shnilé rajče, které jste právě rozmáčkli v prstech. Prásknutí výstřelu bylo jako zvuková tečka za mlaskavými zvuky, které vydávaly kusy tkáně zasažené hlavy, když dopadaly na dvířka humvee. Zarachotila padající puška a poté se ty krvavé cucky z karoserie auta svezly do špíny před obrubníkem, právě před můj obličej. Tohle mohla napáchat jenom poloplášťová střela.

Nestačilo se mi udělat zle, protože jsem zaslechl další kroky. Rozvážné a sebevědomé cvakání lodiček na vysokém podpatku. Špína u kraje vozovky, do níž se nořily pneumatiky mého auta, měla jednu výhodu – pohlcovala krev valící se z roztráštěné lebky odstřelovače, takže jsem nemusel ležet v louži.

I ty ženské kroky se neúprosně blížily, takže trvalo chvíličku, než do mého obskurního zorné-

ho pole vešly vínově červené lodičky a pak i nohy v kouřových punčoškách. Viděl jsem je až do výše kolen a byl to opravdu pěkný pohled. Nad jemně modelovanými kotníky se zvedala do výše lýtka, štíhlá, ale poněkud svalnatá, s příliš prorýsovaným gastrocnemiem na to, aby byla dokonale krásná.

Něco mi to připomnělo.

Pak se objevila štíhlá ruka s dlouhými prsty, které svíraly pažbu osmatřicítky Special. I to bylo nezvyklé, ženy obvykle dávají před revolvery přednost pistolím, protože jsou plošší a lépe se vejdu do kabelky. Když dotyčná obcházela tělo mrtvého odstřelovače, do pachu krve, z něhož se mi zvedal žaludek, se přimíchal zápach střelného prachu. Neobtěžovala se sklonit, místo toho zaklepala pažbou zbraně na karoserii.

„Už můžete vylézt, pane Hornychu, už je po všem,“ řekla altem a podle barvy hlasu a ruského akcentu jsem už věděl, kdo to je. „Naštěstí to byl osamělý střelec,“ pokračovala mezitím, „ale příště jich může být víc. Vy kašlal na všecko, co jsem

vám minulé skázala,“ konstatovala vyčítavě, když jsem se nedůstojně soukal zpod auta.

„Slečna šmejnilka,“ řekl jsem konsternovaně a tupě hleděl na mrtvého Hamiltona.

Odjakživa žiju singl, posledních patnáct roků ve funkcionalistické vile z dvacátých let minulého století, kterou jsem si koupil na Barvičově ulici. Pokud mě někdy popadly záchvaty touhy po manželství a dětech, vždycky mě rychle přešly a v posledním roce jsem obzvlášť rád, že nemám žádnou rodinu. Neznamená to, že žiju osaměle, téměř denně se stýkám s dlouholetými kamarády, kteří jsou na tom nachlup stejně jako já – nezávislí vlčáci, kteří si zavolají eskortní službu, když potřebují ženskou.

Naše čtyřka se dala dohromady ve střeleckém klubu „805“. Rychle jsme poznali, že vyznáváme stejný životní styl, a když jsem si v třicátém prvním koupil *Thora* – nádherný, šestnáct metrů dlouhý dvojstěžník špičkové značky Oyster – trojice kamarádů mi ochotně dělala posádku, přestože kapitánem měl být jako služebně starší

Petr. Každý rok jsme pak nejméně dva měsíce trávili na moři a pořádali po Středomoří „spanilé plavby“. Ať už v Řecku, Chorvatsku a v Itálii, nebo ve Španělsku a Tunisku, v každém letovisku se potloukaly spousty třicítek a zachovalých čtyřicítek na dovolené, které toužily po romantickém dobrodružství na jachtě, takže nikdy jsme neměli nouzi doplnit posádku z místních zdrojů a užívat si ještě jiných příjemných stránek života než jenom plachtění na moři. Za všechny ty roky jsme se nesečkali s jediným případem odmítnutí.

Všichni čtyři, teď jsme skoro jako bratři, máme rádi věci, které čas přivedl k dokonalosti – dvacetiletou whisky, třicetileté ženské, čtyřicet let stará auta a filmy nad padesát (pochopitelně že jsou výjimky).

Když jsem si objednával holky na telefon, dával jsem také přednost třicítkám. V poslední době byla mou favoritkou světlovlasá Jolana, ročník 2008, takže jsem byl poněkud překvapen, když mi někdy v červnu kamera u vchodu ukázala vysokou brunetu s krátce zastřiženými vlasy a v podnikatelském kostýmku. Seklo jí to, vypada-

la jako Demi Moore ve filmu *Skandální odhalení*.

„Přišla jsem na záskok místo Jolany,“ oznámila věcně, když jsem se zeptal, co chce. „Jmenuju se Tamara,“ podala mi s úsměvem štíhlou ruku s dlouhými prsty a nečekaně silně stiskla tu mou. „Půjdeme hned do ložnice?“ optala se vzápětí, takže jsem si pomyslel, jestli to s tou věcností nepřehání.

Každopádně byla sexy a ruský přízvuk její přitažlivost ještě zvyšoval. Alespoň u mě to tak funguje. Po schodišti do patra stoupala s plavnou mrštností tanečnice, a když se v ložnici vysvlékla, ukázalo se, že má nádhernou snědou pleť, jak to mám rád. Kočky, co mají bílou pleť jako rybí břicho, prostě nesnáším.

„Na padesát vypadáš dobře,“ poznamenala, když jsem se také vysvlékl. To bylo první, co mě zarazilo, protože o mém věku jsme nemluvili. Vysvětlil jsem si to tak, že to ví od agentury – eskortní služby se také musejí chránit, musejí znát základní data svých zákazníků.

„Ten kocour tady zůstane?“ ukázala na Hamiltona, který ji ode dveří vědecky pozoroval.

„Vadí ti to?“

„Nět,“ odpověděla pobaveně, „mám ráda zvířata,“ dodala dvojsmyslně.

Když jsme se milovali, uvědomil jsem si, že má mnohem svalnatější tělo, než obvykle dívky v této branži mívají. Skoro jako kulturistka, ale kvalitě sexu to neubralo – spíše naopak.

Po prvním kole jsem odskočil pro nějaké víno – dávám přednost archivním ročníkům z Lechovic – a když jsem se vrátil do ložnice, měla Tamara v ruce můj komunikátor Iridium.

„Proč máš tak starobylý mobil? To ještě funguje?“ zeptala se, zase s tím výrazným ruským přízvukem.

„Sbírám starou techniku,“ odpověděl jsem a vlastně ani nelhal.

Družicová komunikační síť Iridium vznikla v roce 1998, vzápětí provozovatel zbankrotoval, ale noví vlastníci obnovili v roce 2001 provoz a částečně ji pronajali Pentagonu. Druhá generace satelitů byla vypuštěna v letech 2015 – 2017 a síť



ukončila provoz v roce 2031, kdy provozovatelé znovu zkrachovali. Jenže družice na oběžné dráze zůstaly, a nějaký šikovný hacker s podivným *nickem* „Opičí král“ se do nich proboural a sítí překódoval. Napřed se Iridium stalo komunikačním prostředkem hackerské komunity, ale hackeři také potřebují prachy, takže časem se tento satelitní telefon stal dorozumívacím kanálem zločineckých gangů a tajných služeb. A také obchodníků, kteří nechtěli svoje kšefty vybubnovávat. A to byl můj případ. První sadu příslušné elektroniky s anténou mi zaslal můj obchodní partner a měl jsem ji na půdě. To, co držela Tamara v ruce a co skutečně vyhlíželo jako prastarý mobil ve tvaru telefonního sluchátka, jen tím sluchátkem bylo.

Nic z toho jsem jí pochopitelně neřekl. A tak jsem začal mluvit o své lásce ke staré technice, že mám v garáži humvee z roku 2010 se skutečným spalovacím motorem, které bylo nasazeno v první afghánské válce.

„Jenže tenhle keč není tak starý,“ podotkla a ukázala na velkou fotografickou zvětšeninu proti

posteli. Zachycovala mě a mé kamarády v nepromokavých jachtařských oblecích u kormidelního kola *Thora*. Lod' měla na fotce slušný náklon, tenkrát nás chytil v Lyonském zálivu sedmičkový mistral a *Thor* se proti němu probíjel desíti uzly. Na horním okraji byl vidět vratipeň hlavní plachty a za námi zadní stěžeň s narefovanou bezanovou plachtou.

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem, „*Thor* je Oyster 52, model z roku 2025. Koupil jsem ho však o pět let později, ale je stále registrovaný na Normanských ostrovech, kvůli daním na jméno smyšlené firmy. Ty víš, co je to keč?“ zeptal jsem se nakonec, protože odborný termín pro jedena-půlstěžňovou jachtu, který Tamara použila, probudil mou zvědavost.

„Něco málo o jachtingu vím,“ usmála se, „v dětství jsem plachtila.“

Tváří jí bleskl zasněný výraz a v tom okamžiku se můj vztah k ní změnil. Už jsem ji nemohl brát jenom jako předmět obchodní smlouvy.

„Kde ji kotvíš?“ zeptala se.

Obvykle si takové věci nechávám pro sebe, nebo se vymluvím.

„Na Korfu, v marině Gouvia,“ odpověděl jsem podle pravdy, „mám tam kontakt na zdroj nafty.“

Pak se Tamara začala vyptávat na mé kamarády, kteří se na fotce kupili kolem mě. Postupně jsem je představil.

„Ten hranál úplně vlevo v modrých oilskinech je Jiří Matula, můj spolužák z gymplu. Tam jsme mu začali říkat Moe. Vystudoval strojařinu a jako specialista na plynové turbíny byl zaměstnán u Brown Boweri a u Siemensu. Pochopitelně, než šlo všechno do kytek. Vedle něho, ten šlachovitý chlápek, co se přidržuje zadního stěhu, je Robert Rosák. Rosi byl v armádě u speciálních jednotek, sloužil v Afghánistánu a na Blízkém východě a teď vede střelecký klub. Je známej jako strašnej sprost'ák, něco jako hostinský Palivec. No a ten napravo v návětrí s tím knírkem jako anglický gentleman se jmenuje Petr Malík. Taky byl v armádě, v Afghánistánu lítal s vrtulní-

kem, a teď je majitelem bezpečnostní agentury a střeleckého klubu, kde zaměstnal Rosiho.“

Tamara se posadila a studovala fotku.

„Máš dobrý kamarády,“ konstatovala posléze, „možná je budeš brzy potřebovat,“ přidala zase tím věcným tónem.

Moc jsem ji neposlouchal, protože jak seděla, vystavovala mému pohledu prsa se stále naběhlými bradavkami. Byl to moc pěkný pohled.

„Seš asi v pěkném balíku, když máš takovej barák a ještě šestnáctimetrovou jachtu,“ přešla na jiné téma a já cítil, jak se ve mně znovu zvedá žádost.

„Snad nesháníš ženicha,“ řekl jsem s úsměvem, když jsem ji stahoval na sebe.

I během dalšího milování se vracela k tomu, co dělám a čím si vydělávám. Dělala to tak nenápadně, že skutečnost, že neustále vyzvídala, jsem si uvědomil až po několika dnech, když jsem zjistil, že během mých odchodů pro víno a kaviárové chlebíčky do ledničky v kuchyni prohledala zásuvky nočního stolku a zřejmě se dostala i do mé pracovny, když jsem nad ránem usnul. Přitom

využila mrtvé úhly sledovacích kamer, takže na záznamu nebyla, ale nevšimla si dotykových snímačů, kterými jsem měl zajištěné zásuvky. Jsem dosti technický chlapec.

Ráno jsme spolu v kuchyni posnídali a pak jsem ji vyprovodil k bráně. Cestou strílela očima na všechny strany a bylo jasné, že v denním světle jí neunikla žádná z kamer, ani další bezpečnostní senzory, kterých si mohl všimnout jenom odborník – nebo atentátník.

Když jsem vrata dálkovým ovládním po zadání kódu otevřel, otočila se ke mně a políbila mě na tvář.

„Byls fajn,“ řekla s úsměvem, ve kterém bylo víc než jenom profesionalita callgirl. „O to víc by sis měl dávat bacha, pro poradce v oblasti informačních technologií,“ pečlivě vyslovila oficiální název mé profese, který jsem uváděl bernáku a který měly eskortní služby i ve svých databázích, „je teď v Evropě nezdravý vzduch. A dvojnásobně pro majitele firmy té tóčka chor,“ vyslovila název mé firmy, jak byla zapsána v rejstříku, byť s ruským akcentem – přestože se běžně říkalo

Thor. „Měl bys odjéchat. To vsjo,“ mávla rukou kolem sebe, „ta krepost' tě nespasí.“

„Neboj, umím se o sebe postarat,“ usmál jsem se.

„Ber to seriózn,“ odpověděla našťvaně, „možná ani tvoji kamarádi nebudou stačit. Pak se ozvi, nomer mého unimobu máš.“

Než jsem stačil cokoli říci, odstrčila mě od sebe a vyběhla na ulici.

Ted' jsem stál té šmejdilce tváří v tvář.

„Co ty jsi vlastně zač?!“ vmetl jsem jí vztekle do tváře. Potřeboval jsem se odreagovat – i za smrt Hamiltona, a na tom mrtvém chlapovi s rozstřelenou hlavou a šátkem kolem krku, který byl ted' červený jako za bolševika blahé paměti pionýrské šátky, to už nešlo.

„Nepozveš mě dovnitř?“ zeptala se a aniž by čekala na odpověď, zamířila ke vstupní bráně, která zůstala neopatrně otevřená.

V bráně se otočila.

„A Chamiltona tam necháš ležet?“ řekla vyčítavě, když jsem k ní vykročil.

Poslušně jsem se vrátil, vzal mrtvého kocoura do náruče a odnesl ho až k domovním schodům. Na náladě mi to nepřidalo.

V hale jsem se znovu zeptal, i když méně dopáleně.

„Co ty jsi vlastně zač?“

„Nezdá se ti, že by nám oběma bodlo něco ostřejšího? Nemáš vodku? Nestává se mi každý den, abych někoho zabila.“

Mlčky jsem ji odvedl do kuchyně a z ledničky vylovil láhev Smirnoffa.

„Britskej šmejď,“ řekla pohrdavě, ale okamžitě do sebe nalitou skleničku hodila.

Nalil jsem si také.

„Co ty jsi vlastně zač?“ zopakoval jsem otázku. Někdy dokážu být značně tvrdohlavý. Ona však taky.

„Neměl bys mi spíš poděkovat za život?“ odsekla, ale pak se koutky nalíčených úst usmála.

„Co kdybychom se dohodli,“ nadhodila přátelsky, ruský akcent se téměř úplně vytratil, „ty se nebudeš ptát, co jsem zač, a já se nebudu ptát, s čím tvoje firma obchodovala, čím sis na tohle